

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΙΩ. ΖΩΝΤΟΣ

Έτος Α'

Ζάκυνθος Δεκέμβριος 1925

Τεύχος 10ον

Τιμάται Δραχ. 2,50

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

«Η μελλοντική κατεύθυνσις τοῦ ἑλλ. κράτους» ὑπὸ Γ. Γ. Ξένου.
 — «Μελαγχολικὴς στιγμὴς» ὑπὸ Μελαγχολικοῦ. — «Νοιώθω» ποίημα
 Δ. Ι. Τσακασιάνου. — «Ἡ Ἐπιτάφησις κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶ-
 νας» ὑπὸ Σπ. Δε-Βιάζη. — «Στὸν τάφο της» Μ. Μποτζέζου. — «Ἡ
 καρδιά τῆς Φίντας» ὑπὸ Ἰράνας Βάρνα. — «Κρυφὴ ἀγάπη» ὑπὸ Α.
 Κ. Ξένου. — «Ὁ Τρελλὸς» ὑπὸ Φ. Καιροφύλα. κλπ.

Η Ω Σ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἔτος, Ιον-Τεῦχος, 10ον

Ζάκυνθος Δεκέμβριος 1925

ΔΗΛΩΣΙΣ

Γνωρίζομεν εἰς τοὺς ἀξιοτίμους κ. κ. συνεργάτας μας, συνδρομητάς μας κί' ἐν γένει τοὺς ἀναγνώστας μας, ὅτι ἡ «ΗΩΣ» ἀνακαινιζομένη ἀπὸ τῆς 1ης προσεχοῦς Μαρτίου, ποῦ εἰσέρχεται εἰς τὸ β' ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της ἔτος, θὰ ἐκδίδεται εἰς 4,000 χιλιάδας τεύχη ἀνὰ 15θήμερον καὶ θὰ κυκλοφορῇ, διὰ τῶν κατὰ τόπους Πρακτορείων, εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ἡ αὐξησις τῆς συνδρομῆς θὰ εἶναι ἀσήμενος κί' ἐλπίζομεν μὲ χαρὰ νὰ δεχθῶσιν, οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ μας τὴν 15θήμερον ἐκδόσιν μας, ἀφοῦ ἄλλως τε γνωρίζουσιν ὅτι χωρὶς νὰ φεισθῶμεν κόπων καὶ δαπανῶν θὰ προσπαθῶμεν πάντοτε νὰ παρουσιάσωμεν εἰς τὸ ἀναγνωστικόν μας κοινόν, ἅτι τὸ ὄρατον καὶ τερπνόν.

Ἡ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΗ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Ἡ κρατοῦσα νῦν σύγχυσις καὶ ὀξεία ἀντίθεσις ἰδεῶν ἀνὰ πᾶν πολιτισμένον Ἕθνος καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἔννοιαν καὶ ἀποστολὴν τοῦ συγχρόνου κράτους ὡς ὄργανου καλουμένου εἰς ἐξυπηρέτησιν τῶν συμφερόντων τοῦ ἔθνους καὶ τῆς κοινωνίας, ἄγει ἡμᾶς εἰς συνοπτικὰ παρατηρήσεις περὶ τῆς μελλοντικῆς κατευθύνσεως τοῦ ἡμετέρου Κράτους ἐν τῇ περαιτέρω κοινωνικῇ μας ἐξελίξει καὶ ἐθνικῇ σταδιοδρομίᾳ.

Κυρίαν ἀποστολὴν τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος, μέχρι τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἐθνικῆς καταστροφῆς, εἶχε τὴν διὰ παντός μέσον καὶ πάσης θυσίας ἀνάπτυξιν τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων καὶ τὴν κατὰ πᾶσαν εὐθετον στιγμήν χρησιμοποίησιν τούτων πρὸς ἐπιτέλεσιν τῶν ἐθνικῶν σκοπῶν, οἷους διέγραφεν ἡ Ἱστορία καὶ ἡ καθολικὴ συνείδη-

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀξ. κ. κ. Συνδρομηταὶ τῆς «ΗΩΣ» οἱ καθυστεροῦντες εἰσεῖν τὰς συνδρομὰς των, νὰ μᾶς ἐμβάσωσι ταύτας διὰ τῶν κατὰ τόπους ἀντιπροσώπων μας ἢ καὶ ἀπευθεῖας εἰς τὴν Διεύθυνσιν.

σις τοῦ Ἕθνους. Καὶ τῆς πορείας αὐτῆς οὐδὲ κατὰ κεραίαν ἀπέστη ποτὲ τὸ Κράτος πιστῶς ἐκπληροῦν τὰς ἐθνικὰς ἀξιώσεις καὶ φιλοδοξίας. Ὑπέρτατος ρυθμιστὴς τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος παντὸς ζητήματος συνδεομένου πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἑλληνικὴν ἀναγέννησιν καὶ ἀναδημιουργίαν, παραλλήλως πρὸς τὴν σύνταξιν τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων, ἐνδελεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως ἐφρόνιζε διὰ τὴν ἐθνικὴν ἀγωγὴν καὶ διὰ τὴν τόνωσιν καὶ ἀνύψωσιν τῆς ἐθνικῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς εἰς τὴν ὁποίαν μεθοδικῶς ἐκαλλιεργεῖτο ὁ θερμοουργὸς πρὸς τὴν Ἑθνικὴν Ἰδέαν ἔρως. Τὴν τοιαύτην δ' ἀποστολὴν τοῦ πληροῦν τὸ ἑλληνικὸν Κράτος καθίστατο ρυθμιστὴς ὑπέρτατος καὶ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ τῶν παρουσιαζομένων ἐκαστοτε κοινωνικῶν παλιρροιῶν εἰς τὴν σφαῖραν τῆς ἀντιθέσεως κεφαλαίου καὶ ἐργασίας. Ἡ βούλησις τοῦ κράτους ἀπετέλει τὸν ὑπέρτατον ἀληθῶς νόμον ὅστις ἐνέπνεε σεβασμὸν καὶ ὑποταγὴν καὶ ἀπετέλει τὸν συνεκτικὸν κρίκον μεταξὺ Κράτους Κοινωνίας καὶ μεταξὺ Κράτους-Ἀτόμου.

Συνελόντι εἰπεῖν, ἡ δράσις τοῦ κράτους, ὑπὸ τὴν ἐκφραζομένην γενικῶς ἔννοιαν, ἀνταπεκρίνετο πλήρως πρὸς τὴν φιλολογικὴν καὶ ἰδεολογικὴν σύνθεσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἕθνους, τὴν ἐξέλιξιν τοῦ δράματος καὶ τῆς ἱστορίας του καὶ πρὸς τὴν σκοπιμότητα τῆς ὑπάρξεώς του ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τῇ σκηνῇ τῆς Ἱστορίας, Δὲν ἀνῆκει βεβαίως εἰς τὴν παροῦσαν μελέτην, ἢ ἐξέτασις, ἐὰν τὸ κράτος, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν

τῆς στοργῆς καὶ τῶν θυσιῶν τῆς κοινωνίας πρὸς αὐτὸ, ἐξεπλήρωσε πλήρως τοὺς ἰδανικούς του σκοποὺς καὶ ὑπέφερε τὰ ἄριστα δυνα ἑ. ἀποτελέσματα. Τοῦτο μόνον ὡς ἐν παρόδῳ δύναται νὰ λεχθῆ ὅτι ἐκεῖ ὅπου αἱ ἐθνικαὶ δυνάμεις ἐχρησιμοποιήθησαν ἀποκλειστικῶς χάριν τοῦ ἐθνικοῦ ἑλληνικοῦ αἰσθημάτων καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἑλληνικοῦ συμφέροντος ἐξεδηλώθησαν ἀποτελέσματα δικαιώσαντα καὶ αὐτὰς τὰς μᾶλλον τολμηρὰς ἐθνικὰς φιλοδοξίας, ἐνθ' ἀντιθέτως ἐκεῖ ὅπου αἱ δυνάμεις αἱ ἐθνικαὶ, ἕνεκα ἐρριζωμένων προκαταλήψεων καὶ ἀντιλήψεων πεπλανημένων, διετέθησαν διὰ τέλη ἀλλότρια, ἐξεδηλώθησαν τὰ μᾶλλον ἐπιβλαβῆ καὶ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα

* *

Ἡδη ἡ ἀνθρωπότης εὐρίσκειται ἐνώπιον μιᾶς νέας αὐγῆς ἰδεῶν ὑπισχυμένων χαρᾶς εὐαγγέλια διὰ τοὺς βαρέως ἐκ τῶν μακρῶν πολέμων τραυματισμένους λαοὺς καὶ αἵτινες κατὰ πᾶσαν λογικὴν πιθανότητα θ' ἀνακόψωσι τὴν πρὸς τὰ πρόσω ἐθνικὴν ἐξέλιξιν καὶ δι' ἐκείνην τῶν λαῶν οἵτινες ὑπέριστα σκοπὸν τῆς σταδιοδρομίας τῶν ἔθνετο τὴν ὀριστικὴν αὐτῶν ἀποκατάστασιν καὶ ἐθνικὴν συμπλήρωσιν. Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν τὸ κράτος, ὅπερ ἀπέτελεσε τὸ πηδάλιον διὰ πᾶν ἔθνος, ἐχόμενον στερεῶς τῆς ἐθνικῆς του συνειδήσεως καὶ ἀποστολῆς, ὑπὸ τὴν αὐξουσαν πίεσιν τῶν νέων ἰδεῶν καὶ κοινωνιστικῶν ἐξελίξεων φθίνει δὴμέραι καὶ προσεχῆς θεωρεῖται ὁ θάνατος αὐτοῦ κατὰ τὴν γραφικὴν ἔκφρασιν τοῦ Γάλλου Καθηγητοῦ κ. Duguit ὑποστηρίζοντος τὴν νέαν κοινωνικὴν σύνθεσιν διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ συνδικαλισμοῦ (*Tédéralisme*). Τὰ κοινωνιστικὰ ταῦτα κύματα, ἐμφανιζόμενα ὑπὸ παντοίας μορφᾶς, οὐσιωδῶς μὴ ἀφισταμένας τῆς Μαρξιστικῆς θεωρίας, ἀκαταπαύστως καὶ πολυπλόκως στροβιλίζονται μέσα εἰς τοὺς ὠκεανὸν ἐτῶν Λαῶν δημιουργοῦντα νέα ρεύματα νέας ἀφυπνίσεως αἰσθημάτων καὶ ἰδανικῶν καὶ ἐπιφέροντα συνταρακτικὰς ἀναστατώσεις εἰς τὴν εὐρυθμον κοινωνικὴν λειτουργίαν ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν περίφημον πᾶ-

λην τῶν τάξεων ἣν ἐπιβάλλει ἡ θεωρία τοῦ Μαρξ ὡς μέσον ἐπικρατήσεως τοῦ προλεταριάτου,

Τὸ κράτος, ὑπὸ τὴν διαρκῶς ἐντεινομένην ὁρμὴν τῶν κοινωνιστικῶν ρευμάτων, ἤρξατο κύπτον καὶ ὑποχωροῦν ἐν τινι βαθμῇ, ὀλονὲν μεγεθυμένῳ, μὴ δυνάμενον ν' ἀντεπεξέλθῃ τελεσφόρως κατὰ τῆς προοίους κοινωνικῆς λαίλαπος ἐγκατέλειψε τὸν νομηματικὸν αὐτοῦ μανδύαν καὶ προήλθεν εἰς πλείστας σημαντικὰς παραχωρήσεις ἐξ ὧν προήλθεν ἡ ἀντίληψις ὅτι ἐπαυσε νῦν ἐν πολλοῖς νὰ θεωρῆται ἡ πολιτικὴ ἐξουσία δικαίωμα καὶ πρὸς τοὺς ἐμειώθησαν ἐπαισθητῶς ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς δυναμικῆς αὐτοῦ ἀξίας οἱ θεσμοὶ *imperium* καὶ *dominium* οἱ δύο κυριώδεις πρὸς τὴν ὑπαρξιν τοῦ κράτους στερεῶς συνυφασμένοι θεσμοί. Ἐκ πάντων τούτων βαρεῖα καὶ πνιγηρὰ καθίσταται ἡ ἀτμόσφαιρα διὰ πᾶν κράτος κηδόμενον τῆς ἀποστολῆς του κατέναντι τοῦ ἔθνους χάριν τοῦ ὁποῦ ὑπάρχει καὶ διὰ τὸ συμφέρον τοῦ ὁποῦ ἐ.δηλοῖ τὴν πολυποικίλον δρασίν του. Πᾶς ἐθνικιστικὸς ὄργανισμὸς ἐξέλειψε σχεδὸν παντελῶς ἀπὸ κάθε χώραν, αἱ σημειούμεναι δὲ μονομερῶς ἐν τισὶ χώραις ἐκδηλώσεις εἰσὶν ὑπολείμματα σπασμωδικῶν κινήσεων ἐκ μέρους ὀρισμένων τάξεων μετὰ δέους ἀτενίζουσῶν πρὸς πᾶσαν κοινωνικὴν ἐπιδίωξιν εἴτε ἐκ συμφέροντος εἴτε ἐξ ὑπερβαλλούσης συντηρητικῆς ἰδεολογίας.

Κατέναντι τοῦ ὀγκουμένου κινδύνου τῆς ἀποτελεματώσεως κάθε προσπάθειάς διὰ πᾶν ἀνώτερον καὶ ἰδανικὸν καὶ τῆς γενικῆς τῶν πάντων ἀποσυνθέσεως, πᾶν κράτος ἰστάμενον εἰς τὸ μεταίχιμον τῆς διεξαγομένης πάλης, θεωρεῖ καθήκον ὑπεριστατον ὅπως ἀμύνεται δι' ὅλων του τῶν δυνάμεων κατὰ πάσης μειώσεως τῆς μαχητικῆς ἀξίας τοῦ ἔθνους. Εἶδομεν διὰ τοῦτο—καὶ μάλιστα μετὰ ποιᾶς τινος ἐκπλήξεως—πλειοψηφίας ἐν εὐρωπαϊκοῖς κοινοβουλίοις οἵτινες καίτοι «ἀριστερίζουσαι» εἰσηγήθησαν τὴν ψήφισιν κολοσσιαίων δαπανῶν πρὸς δημιουργίαν στρατιωτικῶν δυνάμεων πρὸς ἀποτελεσματικὴν ἄμυναν κατὰ πᾶ-

σης προσβολῆς τῆς ἀσφαλείας καὶ ἀκεραιότητος τῆς χώρας τῆς.

Ἐναντι τῆς ῥαγδαίως ἐξελισσομένης ταύτης καταστάσεως καὶ τῆς μεταγίσεως ἐν τινι σημείῳ ὀλονὲν ὀγκουμένῳ, τῶν νέων συνταρακτικῶν ἰδεῶν καὶ ρευμάτων εἰς τὴν ἑλληνικὴν χώραν, ὁποῖα ἔσεται ἡ μελλοντικὴ κατάστασις τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους ἔναντι τοῦ δεινῶς δοκιμασθέντος καὶ δοκιμαζομένου ἑλληνικοῦ ἔθνους, τῆς ἱστορίας του, τῶν ἐπιτακτικῶν του ὑποχρεώσεων πρὸς τοὺς ἐπιζητούμενους πανταχόθεν κινδύνους, ἐν προσαρμογῇ βεβαίως πρὸς τὰς δημιουργηθείσας καὶ διαρκῶς δημιουργουμένας καταστάσεις εἰς τὸ πεδίον τῆς κοινωνικῆς ἀμίλλης καὶ πραγματικότητος;

Περὶ τούτου θ' ἀσχοληθῶμεν εἰς τὸ προσεχές.

Γεώρ. Γ. Ἐένο;

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

Ἐπὶ Β. Κ.

Ἐπειτα ἀπὸ πολλῆς ὥρας κἀδισμα στήν ἄκρη τοῦ μικροῦ περιβολιοῦ μὲ τὴν συντροφίαν τῶν βουβῶν κυπαρισσιῶν, ποὺ κυττάζοντας τα μᾶς ἐνθυμίζον τὸς τόπους ἐμεινούς ποῦ ἔχομε θάψει ἀγαπημένας μας ὑπάξεις, καὶ τῆς πιστῆς τῆς ζωῆς μου συντροφίας μελαγχολίας, ἔρχομαι νὰ σοῦ γράψω λίγα λόγια ἀπὸ κείνα ποῦ πλυμμηρίζουν τὴν ἀγάπη μου γιὰ σένα.

Μὲ τὸ συναίσθημα πῶς δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὲ πικράνω περισσότερο, ἀπὸ ὅτι ἔως τώρα σὲ πικράνω, καὶ πῶς τὸ «πικραίνει» δὲν εἶναι ἔργον εὐγενικῶν ψυχῶν, δὲν θὰ σοῦ γράψω οὔτε ἕνα μυριστὸν ἀπὸ ὅσα ἡ φαντασία μου αὐτὴ τὴν στιγμὴν μὲ τὸ ἀναπόλημα τῶν περασμένων, ἔχει συλλάβει καὶ τῶν ὁποῶν ἡ περιγραφή ἐν μέρους μου θὰ ἦτανε τὸ καλλίτερον γιὰ τὴν ἀγίατρευτὴ ἀργόστεια τῆς ψυχῆς μου.

Τὸ συναίσθημα λέω αὐτὸ μὲ κάνει νὰ σταματήσω μόνον εἰς αὐτὲς τῆς λίγες γραμμῆς, ποῦ τόσον φανερόνουν τὴν ἀγάπη μου γιὰ σένα, καὶ ἔπειτα νὰ γύρω στὸ διπλανὸ φτωχὸ κρεβάτι μου καὶ γέροντας, ν' ἀφήσω τὸ περιορισμένο μου νοῦ σὲ μακρυνοὺς σιοχαμοὺς, γιὰ νὰ ξεχάσω καὶ νὰ ξεχασθῶ, εἰ-

σαμε ποῦ ἡ γλύκα τῆς ἀγοῦλας ἔρθῃ ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παρθεῦρι μου, καὶ μὲ τραβήξει ἀπὸ τὸν φανταστικὸν κόσμον τῶν θνητῶν ποῦ τόσο νοιώθω πῶς εἶμαι ξένος.

Μελαγχολικὸς

ΝΟΙΩΘΩ

Νοιώθω καὶ γὰ τὸν ἔρωτα στὸν κόσμ' αὐτὸν
τὸν ψεύτη
ὅπως τὸν νοιώθουν τ' ἀψυχα στὸν ἥλιο ποῦ
θερμαίνει
μάγον, βουβὸν, παρήγορον, σὰν τὴ φωτιὰ νὰ
πέφτῃ
καὶ ἄλλοτε πάλι σὰν ζωὴ ποῦ μέσα μου πε-
θαίνει.

—ο—

Ἄλλ' ὅσα ζοῦν πλανεύονται μ' ἕνα μαγνήτη
πέθων
καὶ ὅλα πεθαίνουν φεύγοντας μ' ἐρώτωνε
φωτιᾶς
ἀπ' τὸ βυθὸ τῆς θάλασσας ὡς τὴν πηγὴ τῶν
φώτων
καὶ ἀπ' τὸ χαλίμι ὡς τοῦ βουνοῦ τῆς ἀψη-
λῆς κορφῆς.

—ο—

Νοιώθω καὶ γὰ τὸν ἔρωτα σὰν πόθο ποῦ χε
πλάσει
νέα πνοὴ στὰ στήθη μου, π' ὁ χάρος κυνηγᾷ,
μὲς τῆς καρδιάς τὰ τρισβάδα ποῦ χε φωλιά-
σει ἡ πλάση
μὲς τῆς ψυχῆς τὰ σύγνεφα ποῦ τρέχουνε
τρελλά.

—ο—

Ἄλλ' ὅσα ζοῦν μὲ νοιώθουνε, καὶ ὅλα καὶ γὰ
τὰ νοιώθω
τ' ἀγέρι τ' ἀναμάρτητο, τὴν ὕλη π' ἀμαρ-
ταίνει
καὶ ἀπ' τῶν θνητῶν ὡς τῶν Θεῶν τὸν πῶ
κρυφὸ τὸν πόθο
τὴ δύναμη ποῦ ξάστραψε, τὴ δύναμη ποῦ
σβένει

Ἄπὸ τὰ «Ψυχσταλάγματα»

Διον. Ἰω. Τσακασιάνος

Εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Γενικὸν Πρακτορεῖον

Τύπου «ΦΑΜΑ» Πανεπιστημίου 47, γίνον

ται ἐγγραφαὶ συνδρομητῶν διὰ τὴν «ΗΩ».

Η ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ
ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑΣ ΑΙΩΝΑΣ

Ἡ Ζάκυνθος κατὰ τὸν Στροφάνην
τῷ 1794

Ἀρεῖπωμεν τινὰ περὶ τῶν γυναικῶν τῆς Ζακύνθου. Ἡ ὠραιότης τοῦ φύλου καθ' ὅλας τὰς χώρας τοῦ κόσμου, ἀποδεικνύει, ἐν πρώτῃ ὄψει, ὅτι ὁ λαὸς εἶναι φιλόξενος. Καὶ οὐχὶ ἄνευ λόγου, οἱ Ἕλληνες ἔθεντο τοὺς ναοὺς τῆς Ἀφροδίτης εἰς τὰς πόλεις τῶν πόλεων. Διὰ τὴν διακρίνουσιν τὸν πολιτισμὸν ἐνὸς λαοῦ οἱ περιγητῆται πρέπει, κατ' ἀρχάς, νὰ ἴδωσι τὰς γυναῖκας. Ἐὰν εἶναι ὠραῖαι θὰ εἶναι φιλόξενοι καὶ συνεπῶς θὰ ἐξημέρωσαν τὴν φυσικὴν ἀγριότητα τῶν ἀνδρῶν.

Ἐν Ζακύνθῳ αἱ γυναῖκες μένουσι πάντοτε κεκλεισμέναι μόνον μὲ προσωπίδα ἐξέρχονται. Οὕτε κάμνουσιν οὔτε δέχονται ἐπισκέψεις, οὔτε πηγαίνουσιν εἰς θεάματα. Φθάνει τῶν Ζακύνθων ἡ ζηλοτυπία καὶ ἡ θαναυσότης μέχρι τοῦ σημείου νὰ προσβάλλωσι καὶ τὴν θρησκείαν, διότι ἐπιτρέπουσιν εἰς τὰς συζύγους τῶν ἀπαξ τοῦ μὴνός νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὰς ἀδελφὰς καὶ κόρας θυγατέρας ἀπαξ τοῦ ἔτους, νύκτα καὶ μὲ προσωπίδα. Αἱ γυναῖκες εἰς τὴν Τουρκίαν αἱ ὁποῖαι εἶναι ὑπὸ τὸν λαὸν τὸν πλέον ζηλότυπον τοῦ κόσμου, ἐξέρχοντα ἔταν θέλουσιν, ἀρκεῖ νὰ ἔχωσι τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον καὶ ἕκαστος γνωρίζει ὅτι τὸ κάλυμμα εἶναι ἡ συμπλήρωσις τῆς χάριτος καὶ τῆς καλλονῆς. Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἐν Ζακύνθῳ τὸ πολῦτιμον τοῦτο ἄνθος τὸ τόσον περιζήτητον; Δὲν ἀναπτύσσεται ἢ ἂν ἐμφανίζεται εἶναι ἀσθενές, ὡς χρὸν, θνήσκον μαρμαμένον ὡς τὰ φυτὰ καὶ τὰ ὅποια οἱ βροτανικοὶ περικλείουσιν ὑπὸ ὕελινον ἐπίπωμα.

Ἀπὸ τῆς Σαρακίνας, ἐπαύλεως τοῦ κόμητος Δούντζη ἢ ἀπὸ τῆς θέσεως Ποταμιῆς ἀνηκούσης εἰς τὸν κόμητα Κομοῦτον χάρεται τις θεωρῶν τὴν μεγαλοπρεπῆ τῆς Ζακύνθου πεδιάδα, ἣτις δὲν εἶναι κατωτέρα τῆς Τέμπης τῆς Θεσσαλίας. Φαντασθῆτε ἕνα λαμπρὸν πράσινον τάπητα ἀπὸ ἀμπελώνας καὶ ἐλαιοδένδρων, ποῦ καλύπτει ἀπὸ ΒΑ ἕως ΝΔ ἕκτασιν δεκαπέντε μιλίων μᾶκρου ἐπὶ τριῶν ἢ τεσσάρων πλάτους. Τὸ τοπίον στολίζεται ἀπὸ χωρῖα, τὰ ὅποια δεσπόζουσιν κείμενα εἰς τὰς κατωφερείας δύο λόφων στολισμένων ἀπὸ συστάδας δρυῶν παλαιῶν. Ἰσοῦ ἡ ὠραία, ἡ χαμογελωσα πεδιάς τῆς Ζα-

κύνθου ἢ μᾶλλον δολόκληρος ἡ Ζάκυνθος. Εἶπον ὅτι αὐτὸ τὸ μέρος ἀμιλλᾷται μὲ τὴν Τέμπην, λείπουν ἐν τούτοις, εἰς ποταμὸς διαυγῆς νὰ ποτίζει τὴν πεδιάδα σιγανά καὶ νὰ τὴν διακοσμή, αἱ φλογεραὶ τῶν ποιμένων, τὰ μουρίσματα τὰ ἐρωτικά τῶν ἀγελάδων, μία πρασιναῖα στερεωτέρα ἢ ποικιλιωτέρα, ἀπὸ ἐκείνη, ποῦ παρέχουν αἱ ἀμπελοὶ καὶ ἐλαιῶνες, ἡ ποικιλία τῶν ἀνθῶν, τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν, ἐπὶ τέλους λείπει ἡ ἐπέραστος φαιδρότης, ἡ εὐχαριστοσύνη, ἡ εὐγένεια τῶν χωρικῶν καὶ ἡ ἀφελῆς χάρις τῶν γυναικῶν τῶν. Οὕτω, τὸ μέρος τοῦτο ὠραία δύναται νὰ θεωρηθῆ πλούσιον ἀλλὰ ποτὲ μὲ καλλονάς. Πράγματι, ἡ αἰσθησις ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν ἐνέπνευσε κατὰ τὴν πρώτην ὄψιν, χάνεται μὲ τὴν ἐκπληξιν, ποῦ τὴν παρήγαγεν, ἀλλ' ἢ τέρψις εἶναι τὸσιν αἰσθητῆ, ὥστε ἀξίζει μόνον νὰ μεταβῆ τις ἐκεῖ διὰ νὰ τὴν ἀπολαύσῃ. Ἐπαινοῦσι τὰ πεδία τῆς Φλανδρίας, τὰς πεδιάδας τῆς Λομβαρδίας, τὰς ἐξοχὰς τῆς Αἰγύπτου. Μάθετε τώρα τί εἶναι ἐκεῖνο τῆς Ζακύνθου. Ὀκτὼ χιλιάδες εἶναι οἱ γεωργοὶ καὶ κατ' ἔτος παράγουσι τριακοσίας χιλιάδας λίτρας ἐλαίου καὶ πέντε ἑκατομύρια σταφίδος. Σὰς εὐχαριστῆ αὐτὸς ὁ πλοῦτος; Τὸ τελωνεῖον τῆς Ζακύνθου δίδει εἰς τὸ κράτος κατ' ἔτος εἴκοσι δύο χιλιάδας τσεκίλια. Βλέπετε τί χώρα θὰ ἦτο ἡ Ζάκυνθος ἂν εἶχεν ἄλλους κατοίκους. (ἀκολουθεῖ) ΣΠ. ΔΕ-ΒΙΑΖΗ

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΗΣ

Μὲ σέρνει ὁ τάφος σου σ' ἀγούλας θρόνο
χωρὶς κανένας νὰ μ' ἀγροικᾷ.
Σκύβω στὸ χῶμα σου σιγὰ καὶ ἀφίνω
γιοῦλια, καὶ δάκρυα χύνω πικρά.

Τοὺς στεναγμούς μου τ' ἀγέρι πέρνει,
δὲν ἀγροικεῖται φωνὴ καμιά.
Τοῦ βογκητοῦ μου τὸν ἦχο πέρνει
καὶ τὸν σκορπίζει στὴν ἐρημιά.

Στάζουν στὸν τάφο σου τὰ δάκρυά μου
μάταια στολίδια σὲ μία νεκρά.
Ἄχ! Ναι τὸ σῶμα σου εἶναι κοντὰ μου
ἀλλ' ἡ ψυχὴ σου πεταεὶ μακριά.

Γιατὶ φτερούγισες ἀπ' τὴ φωλιὰ σου;
μακριὰ μου πέταξες μιὰ χαραυγὴ.
Σκληρὴ δὲ μ' ἔφερες καὶ ἐμὲ κοντὰ σου
νὰ μ' ἔχῃς σύντροφο στὴ μαύρη γῆ.

Γιατὶ παντέρημο σὰν τὸ τριγῶνι
στοῦ κάμπου μ' ἀφησες τὴν ἐρημιά.
Ποῦ φῶς ἐλάτρευα ἐσένα μόνη
σ' ἄλλη δὲν εὔρημα τὸ φῶς καμιά.

Μὰ τώρα ἀνόφελα θρηγῶ στενάξω
γιὰ μὲ σκοτεινιάσες τὴ χαραυγὴ.
Κοντὰ μου ἐσένανε πάντα κυττάξω
ἂν καὶ ἔχεις σύντροφο τὴ μαύρη γῆ.

Ἄν μὲ τὰ δάκρυα νὰ σ' ἀναξήσω
ἐλπίδα μοῦμενε στὸ νοῦ μικρῆ.
Ποτάμια, θάλασσες ἤθελε χύσω
γιὰ σένα ἀγάπη μου γλυκεῖα νεκρῆ.

Μ. Μποτσέζος

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΦΙΝΤΑΣ

Ἐρριξε ἀκόμα μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ μεγάλο καθρέφτη, διόρθωσε τὲς πτυχῆς τοῦ πλατειοῦ μαύρου ντόμινου καὶ πίσω ἀπὸ τὴ μάσκα ἄφισε νὰ τῆς ξεφύγει ἕνα ἱκανοποιητικὸ χαμόγελο, ἐνῶ ἐξεδέριξε εὐχαριστημένη. —Θαυμάσια! Ἔτσι μασκαρεμένη πόσο τῆς μοιάζεις. Τὸ ἴδιο χιτὸ τῆς σῶμα, τὸ ἴδιο βάδισμα, αἱ ἴδιες κινήσεις, τὸ ἴδιο τῆς ντύσιμο! Νοιώθω νὰ εἶμαι ὀπλισμένη ἀπόψε μὲ μιὰ τόλμη καὶ μιὰ ἀπάθεια ξεχωριστές. Καὶ μὲ τέτοιες σκέψεις μπῆκε σ' ἀμάξι ποῦ περίμενε.

Ἦταν ἡ τελευταία βραδιά τῆς τρελλῆς ἀποκορῆς. Στὴν ἀπέραντη καὶ φωτολοισμένη σάλα τοῦ χοροῦ σιρφογοῦσαν πολὺχρωμα ζευγάρια, μεθυσμένα ἀπὸ τὲς ἀπαλόγλυκες νότες ἐνὸς μυστηριακοῦ βάλς. . . Κορμιὰ γεμάτα ἄρωμα καὶ νειότη λύγιζαν κάτω ἀπ' τὸ ἀπαλὸ ἀγκάλιασμα τῶν νέων μάτια γεμάτα περιπάθεια ἀτένιζαν κουρασμένα σ' ἕνα ἀόριστο σημεῖο. . . Καὶ ὁλοένα χόρευαν ἰὸν ἀργὸ καὶ εὐμορφο αὐτὸ χορὸ.

Μέσα στὴ τρέλλα τοῦ χοροῦ ἔφρασε καὶ ἡ μαυροφορεμένη προσωποδοφορα ἀναπνέοντας βαθεῖα τὸ ζεστὸ καὶ μυρισμένο ἐκεῖνο ἀέρα. Μιὰ στιγμὴ στάθηκε καὶ ἔφερε ἐρευνητικὸ τὸ βλέμμα τῆς σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς φωτισμένης σάλας, κατόπιν διασχίζοντας γοργὰ τὰ

ζευγάρια ποῦ χόρευαν, ἔτρεξε σ' ἕνα κύριο ποῦ ἀφαιρεμένα κότταζε ξαπλωμένος σ' ἕνα καναπέ τὰ πόδια τῶν χορευτῶν. Σὰν τὴν εἶδε ἀμέσως σηκώθηκε καὶ ἀφοῦ τῆς ἔρριξε ἐπίμονο βλέμμα καὶ ἐξεταστικὸ τῆς εἶπε μὲ γλῶσσα: «Γιατὶ ἄργησες τόσο ναρθῆς ἀγάπη μου; Δὲν καιάλαβες ἀκόμα ὅτι σὰν εἶσαι μακριὰ μου νοιώθω μιὰ ἀφατὴ πλήξι;» Στὰ λόγια αὐτὰ ἐκείνη ἀνατόχησε ἀπὸ φρίκη, τὰ μάτια τῆς ἄστρωσαν ἀπὸ ἄγριο μῖσος, μὰ γρήγορα ἐκλείσαν γιὰ νὰ κούρουν τὴν ροβερὴ τους ἐκφραση. Σὰν ἄνοιξαν σὲ λίγο, στὴ μαύρη τους ἀπεραντωσύνῃ πλανιόταν ἕνας βαθὺς καὶ ἀπέραντος πόνος. Καὶ πλησιάζοντάς τον τόσο ποῦ ν' ἀναπνέει τὴ θεομὴ καὶ μυρισμένη πνοή τῆς τοῦ εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ τόσο γλυκεῖα καὶ σιγανὴ ποῦ γινόταν ἀκαθόριστη.

Μίλησέ μου ἀκόμη! Νοιώθω τὴ γλῶσσα τῆς φωνῆς σου σὰν ἕνα ἀπόμακρο καὶ ξωτικό τραγοῦδι νὰ μὲ μαγεύῃ δολόκληρη, καὶ σὰν κἀνης στεφάνι τὰ δύο σου χέρια γιὰ νὰ μὲ δεχθῆς στὴν ἀγκαλιά σου νοιώθω νὰ μὲ κεριεύῃ ἡ ὑπέριστη ἡδονή. Ἔλα τώρα νὰ σὲ ὀδηγήσω στὸ λιμάνι τῆς Ἐδονχίας μας μακριὰ ἀπὸ τὰ ἐνοχλητικὰ αὐτὰ βλέμματα.

Καὶ ἐκεῖνος σκλάβος τῆς παράδοξης αὐτῆς σιλουέτας, μεθυσμένος ἀπὸ τὴν ἔκσταση ποῦ τὸν γέμιζε τὸ ἀντίκρουσμά τῆς, ὀδηγήθηκε ἀπ' αὐτὴ σὲ ἕνα μικρὸ καὶ ἤσυχο σαλονάκι. Κλείστηκαν ἐκεῖ μέσα. Τὸ θαμπὸ κόκκινο φῶς ποῦ τὸ πλημμύριζε σκορποῦσε ὀλόγυρα δεσμίδες ματωμένων ἀχρίνων ποῦ ἀφίταν πολλὲς σκιὲς σκοτεινῆς καὶ διάφανες μαζύ.....

Τότε ἐκεῖνος πέρνοντάς τὴν εἰς τὸν καναπέ ἔκανε νὰ τὴν ἀγκάλιασεν γεμάτος πόθο καὶ λαχτάρια ἀλλὰ ἐκείνη μὲ ἕνα ἀπότομο κίνημα γλιστροῦσε μακριὰ του. Στὴ θέα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ποῦ ἄλλοτε εἶχε ἀγαπήσει τόσο καὶ ποῦ μ' ἐμπιστοσύνη τοῦ παράδωσε ὅτι ἀγνοῦ καὶ τίμιο εἶχε καὶ ποῦ μὲ μιὰ κλωτσιὰ τὴν ἔσπρωξε μακριὰ του ἀσπλαχνα γιὰ νὰ ριχθῆ στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς ἄλλης ποῦ τὴ νόμιζε αὐτὴ τὴν ἄλλη τώρα μπροστά του, ἀνατριχίλες φρίκης καὶ μίσους ἐκλόνηζαν τὸ σῶμά τῆς καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔτσι ἀγνώριστη καθὼς ἦταν σκέφτηκε νὰ ὀρμίσει πάνω του, νὰ τὸν κομματιάσῃ καὶ νὰ κορέσῃ τὸ

ἀγριο μῖσός της στή θέα τοῦ ζεστοῦ του αἵματος ποῦ ἀγριστό θά χινόταν καί θ' ἀποτελοῦσε μιὰ κατακκόκινη λίμνη γιά νά δεχτῆ τὰ ἐλεεινά συντριμμάτα τῆς σόφιας του. Ἀλλά κρατήθηκε γιατί ἐκεῖνος ξαφρισμένος ἀπό τήν ἀλλόκοτη στάσι τῆς τῆς ἔλεγε μέ φωνή γεμάτη ἔρωτα :

Ἔϊσαι παράδοξη πολὺ ἀπόψε, Δένα μου. Τὰ μάτια σου ὦ ! τὰ γλυκά σου ματάκια σου ἄς κρύψουν τὸ ἄγριο καί φλογερὸ αὐτὸ βλέμμα καί ἄς γεμίσουν μέ τήν ὑγρὰ ἐκείνη τρυφεράδα ποῦ τὰκανε τόσο εὐμορφα καί ἠδυσπαθῆ, ὦ ! Σ' ἀγαπῶ. Ἄν ἀνοίξης τήν καρδιά μου θά δῆς ἐκεῖ μέσα βασίλισσα ἐσένα ζηλεμένη νά στέκεται περήφανα στὸν δολόχρυσο θρόνο τῆς ἀγάπης μου. Ἔλα γλυκειά μου νά μεθύσω ἀκόμα μιὰ φορὰ ἀπὸ τὸ γλυκὸ πιστὸ τῆς ἠδονῆς ποῦ μοῦ κερνάς τόσο καιρὸ τώρα....

ὦ ψεύτη ! Αὐτὰ τὰ ἴδια λόγια δὲ τᾶλερες ἄλλοτε στή Φίντα σου ; Καί λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια πέταξε μακριὰ τῆς τῆ μάσκα ποῦ ἄφησε νά φανῆ τὸ πρόσωπό της, τὸ κουρασμένο καί τσακισμένο ἀπ' τὸ πόνο.

Γιὰ θυμήσου ! Πόσες στιγμὲς ἄφταστες ἠδονῆς δὲ σοῦ χάρισε αὐτὸ τὸ σῶμα, πόσες κρυμμένες εὐμορφίες δὲ σοῦ φανέρωσε, πόσες γλυκὲς παράξενες δὲ σοῦ σκόρπισε δλόγγρά σου ; Κι' ὅταν κορέσιζες, ὅταν ρούφηξες καί τῆ τελευταία σταγόνα μιᾶς μαρμαμένης πιά νεότης μέ ἐγκατέλειπες καί ἔπρεξες ἀκράτητος σ' ἄλλην ἀγκαλιὰ πιδ θεομή, πιδ γλυκειά... Δέξον τώρα τὰ συντριμμάτα τῆς καρδιάς μου ποῦ τῆ τσάμισες ἐσύ...

Σταμάτησε. Ἀκράτητοι λυγμοὶ τῆς ἀνατάραξαν τὰ στήθη της καί τὰ φτωεινά της μάτια στεγνά, μέ μιὰν ἐκφραση ἀπέραντου μίσους, κερφώθηκαν στὸν ἄνδρα ποῦ ἔφευγε κἄτω ἀπὸ τὸ βαρὺ καί ἐπιβλητικὸ ἐκεῖνο βλέμμα συντριμμένο ἀπὸ τήν αἰσχρόνη καί τῆ ταπεινώσι. Τὸ φῶς σκορποῦσε δλόγγυρα ματωμένες ἀχτίνες καί καθὼς ἔπεφταν ἀπάνω της ἀποτελοῦσαν ἕνα ματωμένο φωτοστέφανο, ἐνῶ ἐκεῖνος μαζεμμένος στή διάφανη σκιά καί τυφλωμένος ἀπὸ τῆ φλόγα τῆς ἀντανάκλασις ποῦ ῥοιχνε ἀπάνω του ὄλο της τὸ σῶμα ἔπλεε σ' ἕνα ματωμένο ποτάμι...

Συχνὰ τῆς ἔστειλε κρυφὰ βλέμματα συγ-

κρατημένης ὀργῆς· θέλησε νά μιλήσῃ, νά βροῖσῃ ἢ νά τῆ διώξῃ ἄλλ' ἢ φωνή του σταματοῦσε στὸ λαοῦγγί του καί μόνο ξέφευγε ἀπὸ κεῖ ἕνα πονεμένο μονογρητὸ σὰ πληρωμένου θεοῦ. Τέλος ὁμως τῆς εἶπε πνιγμένα : « Τελείωσε πιά Φίντα μέ πνίγεις ! Τὶ θέλεις ; Νὰ σ' ἀγαπήσω τόσο φλογερὰ ὅσο μ' ἀγάπησες ἐσύ. Δυστυχισμένη ! Ποτέ μου δὲ σ' ἀγάπησα ἀληθινὰ, ὁπωσδήποτε σ' σ' εὐχαριστῶ γιά τὰ χάδια ποῦ μοῦ χάρισες. Ἄν θέλῃς ἀποζημιῶσι σοῦ δίνω ὅσα χρήματα ζητήσης.... »

Νέος ἐξεντελισμός, νέος σπαραγμὸς γιά τῆ πληρωμένη καρδιά τῆς ἄτυχης Φίντας. Χρήματα ! ὦ ! Πόσο μικροὶ καί περισσότερο ἐγκληματῆται εἶν' ἐκεῖνοι ποῦ προτείνουν μιὰ τέτοια ἀμοιβή ταπεινὴ στὸ θῦμά τους... Καταβέλντας ὑπέριστη προσπάθεια τὸν πλησίασε καί γέροντας κοντὰ του τοῦ ψιθύρισε μέ φωνή ποῦ προσπαθοῦσε νά τῆ κάμῃ ἠρεμὴ καί γλυκειά : Δὲ σοῦ ζητῶ τὰ χρήματά σου, ἀλλὰ θέλω νά μοῦ χάρισις γι' ἀμοιβή τὰ τελευταῖα σου φιλιὰ ! Ἄσε με νά σὲ χορτάσω γιά τελευταῖα φορὰ. Δὲ μ' ἀγαπᾶς, ἀλλὰ ἐγὼ σὲ λατρεύω ! - Καί ἐνῶ ἄπλωσε τὸ ἀριστερὸ τῆς χέρι νά τὸν ἀγκαλιάσῃ μέ τὸ ἄλλο ἔβγαλε ἀπὸ τὰ στήθη της ἕνα μικρὸ κομψὸ μαχαιράκι καί μέ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι τὸ βύθισε ὄλο στή καρδιά του, καί γελώντας ἕνα ἀκράτητο καί πλατὺ γέλοιο, ἐνῶ τὸν φιλοῦσε στὰ χεῖλη του, τοῦ ἔλεγε μέ φωνήν παλλομένην ἀπὸ τήν ἐκδίκησι : « Κοιμήσου ἀνάμεσα στὰ φιλιὰ μου. Ἔτσι ξέρω ἐγὼ ν' ἀγαπῶ καί ἔτσι νά ἐκδικηθῶμι τῆ τιμὴ μου ! Ἀγάπη μου ! τὰ τελευταῖα σου χάδια τὰ χάρισες σὲ μένα !... » Ἐκεῖνος ἔκαμε ν' ἀνασηκωθῆ ἄλλ' ἀμέσως ἔπεσε ἀναίσθητος πίσω μέ δυὸ μάτια τρομερὰ γουρλωμένα ἀπὸ τὸ πόνο ὦ ! Τὸ γνάτιο καί κροῖο ἐκεῖνο βλέμμα. Μὲ φρίκη τὸν ἔσπρωξε μακριὰ της καί τὸ κεφάλι ἀναίσθητο μαζί μέ τὸ ἕνα χέρι κερμάστηκαν στὸ πάτωμα. Τὸ αἷμα ζεστὸ καί ἀγριστὸ ἀνακατευόταν μέ τίς θαμπὲς κόκκινες ἀχτίνες καί τὸ πῶμα φαινόταν νά πλέῃ σὲ μιὰ ἀπέραντη λίμνη αἵματος....

Καί ἐκεῖνη γρήγορα πέταξε ἀπὸ πάνω της τὸ μαῦρο πολύπτυχο ντόμινο μέ τὸ ὁποῖον

ἐκάλυψε τὸ νεκρὸ μέ μιὰ τρομερὴ ἀπάθεια καί μιὰ παγωμένη ἀταραξία. Κατόπιν μέ βῆμα ἑλαφρὸ καί κανονικὸ χάθηκε πίσω ἀπὸ μιὰ μυστικὴ θύρα...

Ἀπόμακροι καί ὀπάκοιοι ἤχοι τῆς μουσικῆς ἐτάραξαν τήν νεκρικὴ ἐκείνη σιγή....
Ζάκυνθος, Σεπτέμβριος, 1915

Ἰράνια Βάρνα

ΚΡΥΦΗ ΑΓΑΠΗ

Μ' ἀγαποῦσες. Μοῦ τῶπαν τὰ μάτια σου ποῦ τόσο καιρὸ μέ κῦτταζαν ἀφ' τίς χαρμάδες τῶν παραθυριῶν σου!... Σὰν μιὰ ἀχτίδα τοῦ ἡλιου ποῦ ξεπερνᾶ ἀφ' τῆ χαρμάδα τοῦ σύγνεφου κάποια χαριτωμένη γωνιά, ἔτσι καί τῶν ματιῶν σου ἡ κρυφὴ ἀναλαμπὲς φωτίζουσε τῆς ψυχῆς μου τὰ σκοτιάδια!... Μ' ἀγάπησες! Μὰ δὲ μοῦ τὸ φανέρωσες ποτέ, ἴσως ἀπὸ ἐγωῖσμό γιά νά μὴ φανῆς ταπεινωμένη μπροστά μου, καί πάντα μ' ἄφινες νά πλανιοῦμαι στὸ ἄγνωστο κἄποιαις ἐλπίδας μακρονῆς, κἄποιον κρυφοῦ πόθου ποῦ σκεπάζει μέ τὸ σκοτεινὸ πέπλο τῆς ἀμφιβολίας!...

Τώρα πειὰ ποῦ ἡ ψυχὴ μου ξεχείλησε ἀφ' τὸ κρῦφιο τῆς ἀγάπης σου φῶς, τώρα ποῦ τὰ χεῖλη σου σιγᾶλενε γλυκὰ μ' ἕνα μνστημισμὸ δι τὰ μάτια σου ποῦ κρυφόλεαν τόσο καιρὸ, γονάτησα τήν ψυχὴ μου μπροστά σου, καί τῆ καρδιά μου σοῦ πρόσφερα στὸ βωμὸ τῆς ἀγάπης καί στή πειδ ἰδανικειὰ μου προσευχὴ γιά τῆ πιδ μεγάλη θυσία!...
Ἀνδρέας Κ. Ἐένος

ΙΕΡΑ ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΣ

Τὸ μεγαλόστομο ποιητὴ τῆς ἀγαπημένης μου πατρίδος, ὅσο βρισκόμουν στή Ζάκυνθο δὲν τὸν ἐγνώρισα.

Ἐκεῖ ποῦ σοφοὶ διδάσκαλοι συναισθανόμενοι ὄχι ἀπλῶς τὸν προορισμὸν των, ἀλλὰ τὸ ὑπέριστατον καθήκον τῆς πρὸς τοὺς συμπατριώτας των μαθητὰς καθοδηγήσεως, πρὸς τὸ ἐγκόλπιον τῆς ἀρετῆς, διὰ τῆς πνευματικῆς μορφώσεως αὐτῶν, παρέλειπαν δι' ἀχαρητηρίστον ἀδιαφορίας νά μεταδώσουν καί εἰς τὰς ἐξ αὐτῶν ἐξινουόμενας νεαρὰς γενεὰς, τὸ ὑψηλὸν αἰσθημα, τὸν ὑψηλὸν ἐνθουσιασμὸν, ὅφ' ὧν καί αὐτοὶ ἀναμφισβητήτως κατέχονταν, τῆ λατρεία στὸν αἰσθαντικὸ ποιητῆ.

Ποία γραφὴς δύναται νά περιγράψῃ τὸ ῥίγος τῆς ὑπερηφανείας, ὅφ' οὗ κατελήφθη, ὅταν ἀπὸ γραῦσιν ἀγράμματον, ἠμουσα ἐν Ἀθήναις στίχους τοῦ Ὀνειροῦ, τοῦ ἀθανάτου ποιητοῦ, σεμνυνόμενος διότι ἐγεννήθη στή πατρίδα Ἐκείνου ποῦ εἰς ἐποχὴν ἀκόμη πνευματικῆς ἀκμῆς τῶν Ἰονίων νήσων ἐλατρεύετο ὡς ὑπέργειος, Ἐκείνου ποῦ πρῶτος μετέβαλλεν τὸ ἰδεῶδες εἰς πραγματικότητα.

Πρὸς τί ὁμως οἱ λαμπροὶ ἔπαινοι καί ἐνδόσεις ἡμετέρων καί ξένων λογίων, ὅταν αὐτοὶ οὔτοι οἱ συμπατριῶται μας διανοοῦμενοι, αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ἀπερχόμενοι τῆς πατρίδος των πρὸς εὐρυτέραν σπουδὴν θά ἐγίνοντο διαλαληταὶ τῆς δόξης του, ἀγνοοῦσιν αὐτόν; Ἐῖθισται κατὰ τήν τελετὴν τῆς 25ης Μαρτίου ν' ἀνατίθεται εἰς ἕνα τῶν μαθητῶν τῆς τετάρτης Γυμνασίου, ἡ ἐκπρόνησις λογιδοῦ, ὅφ' αὐτοῦ συντασσομένου, ἔμπροσθεν τοῦ ἀδριάντος τοῦ Σολωμοῦ.

Πῶς ὁμως ὁ μαθητῆς οὔτος νά αἰσθανθῆ ἀφοῦ ἔμπρὸς εἰς τὸ μάρμαρο μένει ἀναίσθητος;

Δὲν θέλω νά ἐκταθῶ περισσότερον ἐπ' αὐτοῦ, θέλω ὁμως νά ἐκφράσω τήν θλίψιν μου διότι πλειότερον παντὸς ἄλλου ἔχομεν τήν ἱερὰν ὑποχρέωσιν, νά μὴ μένωμεν ἀγάματα τοῦ Βάκη ἐν ἀνθρωπίνῃ ὑποστάσει, ἔμπρὸς εἰς ἐκεῖνον ποῦ ἐδόξασε τήν ἀγαπημένην μας πατρίδα καί παρήγαγε τήν λέξιν Αἰσθημα.

Ἀθήναι 23 Ὀκτωβρίου 1925

Κώστας Ν. Θεοδόσης

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ « ΗΟΥΣ »

ΘΛΙΒΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

≡ Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ≡

Συνέχεια

Εἶναι μιὰ ὄμορφη φεγγαρολουσμένη νύκτα. Μιὰ νεκρικὴ σιγαλιὰ κρατεῖ βαθεῖα νεκρωμένα τὰ πάντα· μονάχα τὸ γλυκὸ μουρμούρισμα τῶν κυμάτων ἀκούγεται, ποῦ νανουρίζει στοργικὰ τὰς μαγεμένες ἀκρογιαλιές.

Ἡ θάλασσα κοιμάται φωσφορίζουσα· ἐνῶ μιὰ μωρωμένη αὔρα τήν χαϊδεύει, σηκώνοντάς της μικρὰ κυματάκια.

Μέσ' στήν ἀπόλυτη αὐτὴ σιγαλιὰ, ξάφνου ἀκούγεται βραχνὸ κι' οὐρλιαστικὸ θαυροῦ σφύ-

ριγμα. Είναι το θαπόρι που φεύγει για τη Νέα Υόρκη.

Το πελώριο θαπόρι, γεμάτο από φώτα κι' επιβάτες· βγαίνει μεγαλόπρεπα από το λιμάνι και κρυμένο μέσα σε σύννεφα από μαύρο καπνό, πλέει γοργά προς το νότο αυλακώνοντας τη θάλασσα, και γεμίζοντας την μ' αέρους.

Ένας ώμορφος νέος διπλωμένος με το μεγάλο επανωφόρι του βηματίζει νευρικά στη γέφυρα κοιτάζοντας με δακρυσμένο μάτι τη γεννήτρα γη, που μόλις σε φωτεινό σημάδι διακρίνεται μέσα στ' άπειρο. Είναι ο Πώπος που πνιγμένος από θλίψη και πόνο, κλαίει τη χαμένη του ευτυχία. Και όταν πια το πάν είχε τελειώσει άμετάκλητα, και σαν έβρέθηκε μονάχος στη μέση της θάλασσας, θωρώντας το νησάκι του που χανόταν στα σκοτάδια, μιιά τρελλή άπελπισία έμέστωσε την καρδιά του· μιιά φρικιαστική αγωνία, μιιά άφραστη όργη κατά της τύχης του τον έκυρίεψε. Κι' ύστερα ξαναπλημμύρισε το μυαλό του, ή άπεραντη και θαθεία αγάπη του για τη γεννήτρα γη, για τα λατρευτά όντα που άφινε εκεί κάτω και που, άλλοίμονο, δε θα τα ξανάβλεπε προτού περάσουν χρόνια.

Μιιά νύχτα γαλήνης· περνούσε πάνω στη θάλασσα· το θαπόρι γλυστρούσε με μιάν άφραστη γρηγοράδα άπάνω στα γαλανά νερά. Μιιά άπόλυτη σιγή άπλωνόταν στο διάμεσο της όποιας άκουγόταν έλαφρά ο θόρυβος της μηχανής, και το φίρλισμα άπ' τα νερά. Η θάλασσα έφωτφόριζε.

Τρία χρόνια πέρασαν από τότε. Τρεις δλόκληροι αιώνες για τη δυστυχισμένη μάνα που κάτισχη και γερασμένη από τη θλίψη και την άγωνία, περιμένει πάντα με καρδιοχτύπι και λαχτάρα, το γυρισμό του μονάκριβου παιδιού της. Μά και ή Ιωάννα δέν ύπόφερε λιγώτερο από το χωρισμό τ' αγαπημένου της· μ' άληθινή λαχτάρα περιμένε το γυρισμό του, κι' έφτιανε χυσιάχυνα όνειρα για μιιά άτέλειωτη μελλοντική ευτυχία. Μά πολλές φορές τα βράδυα μιιά φοβερή θλίψη τη κυρίεψε, και θερμά δάκρυα άνέβαιναν στα μάτια της. Και τότε σκούπιζε διαστικά τα δάκρυά της, κι' έτρεχε να βρή θερμή παρηγοριά στην άγκαλιά της μάνας του Πώπου της. Κι' εκεί οι δύο τους σε μάνα με παιδί, φλυαρούσαν άδιάκοπα για τες τόσες χάρες του ξενιτεμένου τους, θυμόνταν χίλιες δυό λεπτομέρειες από την περασμένη τους ζωή, κι' έφτιασαν τα πιό ώραία όνειρα για την άτέλειωτη μελλοντική ευτυχία που θα τους έφερνε ο γυρισμός του ώμορφου ξενιτεμένου.

Ο Πώπος έγραφε ταχτικότερα στη γρηά μητέρα του, και τα γράμματά του ήτανε γεμάτα άπ' αγάπη και σεβασμό. Της έγραφε με θερμά παρηγορητικά λόγια, και την παρακαλούσε να έχη θάρρος κι' ύπομονή, γιατί σε λίγους μονάχα μήνες θα μπορούσε ευτυχισμένη να τον σφίγγη στην άγκαλιά της.

Με την εργασία του και τη βοήθεια του θείου του είχε άποκτήσει άρκετή περιουσία που θα του επέτρεπε να ζήση ευτυχισμένος κοντά στη μάνα του, και την αγαπημένη του μηστή την Ιωάννα, που τόσο πολύ έλάτρευε, και που τόσο αγαπούσε.

Σε κάθε γράμμα που στέλνε σ' ή μάνα του, δέν ξεχνούσε ποτέ να κλείση κι' ένα άλλο τυροφερό γράμματάκι για την ώμορφη παιδούλα π' αγαπούσε... Της έγραφε με μιιά παιδιαστική άφέλεια για όλο τον άπειρο έρωτα που αισθανόταν γι' αυτή. Της μιλούσε για τον έρχομό του, και για τη μελλοντική άτέλειωτη ευτυχία που θάβρισκε στο γάμο τους.

Και πράγματι για τον Πώπο, ή Ιωάννα ήτουνα κάτι άοπτόπαστο. Η εικόνα της βρισκόταν πάντα μπροστά στα μάτια του... άι την έχανε του φαινόταν πώς δε θάταν δυνατό να ζήση πια.

Αισθνόταν γι' αυτή, μιάν άπειρη αγάπη, έναν άτέλειωτο Έρωτα. Υπήρχε σε μιιά άνατολή δλόγυρα από τη θύμησή της. Ένα άπαύγασμα φωτεινό έκύκλωνε την άνάμνησι αυτής της μεγάλης παιδούλας που ώμόρφαινε όλοένα και περισσότερο. Και μέσ' στη μοναξιά του έγύρευε ν' άναπολήση τη γυναικεία πιιά μορφή της, τονώνοντας τα χαρακτηριστικά της μικρούλας που είχε άφ'σει φεύγοντας· μι ή εικόνα της είχε γίνει λίγο άδυνατισμένη ύστερα από τόσα χρόνια χωρισμού...

Για τη μητέρα του αισθνότουνα μιιά στοργή πολύ θαθεία, ένα σεβασμό που έμοιαζε μετρεία· ώ! πόσο έπιθυμούσε να τονα μαζί τους...

Τι δε θάβινε για να κατόρθωνε να κάμη μιάν δλότελα ξαφνικήν εμφάνισι στους δικούς του!.. Να φιλήση με θερμή τη γρηά μητέρα του στο ρυτιδωμένο προσωπό της, ν' άγκαλιάση τη μεγάλη και σοβαρή πιιά Ιωάννα του, και να ρίξη με δάκρυα στα πόδια της τον έρωτά του, τον ειλικρινή κι' υπερκόσμιον έρωτά του... Τάχα θα μπορούσε νάδλεπε κάποτε ότι έποθούσε να δη από τόσα χρόνια; γοργά σαν σε όνειρο! Ήταν αυτή ή κυριαρχική ιδέα που έτονωνόταν από στιγμή σε στιγμή, δίνοντας κάθε φορά στην καρδιά του μιιά συγκίνησι πολύ θαθεία που την έκανε να πάλλη πιό δυνατά... Μά όμως από τους ξενιτεμένους δέν

λίπει σχεδόν ποτέ, ή άπαισιοδοξία. Υπάρχουν μύριες όσες άπογοητευτικές άναπολήσεις που μικραίνουν πάντα τη γλυκειά Έλπίδα του γυρισμού. Άλλοίμονο! Είχε πολύ αγαπήσει αυτή τη γωνία της γης που έζησε τόσα χρόνια. Το έννοιωθε καλά αυτό, τώρα, που βρισκόταν μακριά από το σπίτι του ο φτωχός ξενιτεμένος· ήταν δεμένος μ' άπειρα δεσμά σ' αυτό τ' ώμορφο νησάκι που στοργικά χαϊδεύεται από τα γαλάζια κύματα του Ιονίου. Εγίνετο τρελλός από χαρά όταν σκεφτότουνα την ήμερα του γυρισμού.

Μά ή άπαισιοδοξία, ή άρρώστεια αυτή των ξενιτεμένων, δέν τον άφινε να ήσυχάση· καζές προαισθήσεις τον βασανίζαναι, στο φουρουνιασμένο μυαλό του μαύρες σκέψεις στροφογύριζαν, έβλεπε χίλια δυό άνύπαρξια ζοφερά εμπόδια να παρουσιάζονται μπροστά του.

Στες σκέψεις αυτές μιιά βαθεία μελαγχολία τον κυρίεψε, μιιά τρομερή όργη για τη κακή αυτή μοίρα που τον κρατούσε χωρισμένο από τ' αγαπημένα αυτά όντα, και τα μάτια του βούρζωναν από δάκρυα από τα μικρά εκείνα δάκρυα που φέρνει ή νοσταλγεία.

Ένα εϋθνμο ποταμάκι φλυαρεί άκατάπαιυστα, ψιδυρίζει μυστηριώδικα, ή γελά σκοπιικά, επαναλαμβάνοντας διαρκώς άκούραστο το όρομο του που γίνεται όλοένα ζορρότερος κι' όρμητικώτερος. Άνθισμένοι κλώνοι και θάμνοι στολίζουν τις όχθες του, άπειρα δε άνθη σκορπίζουν τη γλυκειά τους εϋωδία.

Συχνά γλυκό και μεμονομένο άκούγεται της άηδώνος το τραγούδι. Φαιδρό το ήλιακό θάλπος περιβάλλει την ευτυχισμένη αυτή έρημιά της άνοίξεως. Μιιά ούράνια ήρεμία φαίνεται σκορπισμένη σ' όλόκληρη τη φύση.

Μέσα στο γοητευτικό αυτό τοπίο ή χαροκαμένη μητέρα του Πώπου, έστησε την έρωτική φωλιά των αγαπημένων της παιδιών.

Ήτουνα ένα χαριτωμένο σπιτάκι με πέντε κάμαρες βαμένες μ' ένα ώραίο βαθυγάλαζο χρώμα—το χρώμα που περισσότερο αγαπούσε ο Ηώπος της—όλοτρόγυρα το σπίτι ήταν ζωσμένο από ένα πολύμορφο άνθώνα και κάτω από φουντωτές τριανταφυλλίες και γλυκομύριστα αργοζλήματα, είχε βάλλει ένα

ώμορφο κομψό παγκάκι που θα χρησιμοποιε για τους Έδυνηείς Έρωτευμένους της.

Το μεγάληερο δωμάτιο το είχε προορίσει, για νυφική κάμαρα των αγαπημένων της παιδιών. Το είχε επιπλωμένο με το μεγαλύτερο ένδιαφέρο, και τότε γεμίσει από χίλια δυό μικροπραγματάκια που θα ικανοποιούσανε και την πιό φιλάρεσκη γυναίκα.

Όλα ήταν έτοιμα. Οι μέρες κυλούσαν με την ίδια ήάθυμη μονοτονία τους, και δυό άκόμα μήνες τους χωρίζανε από την Έδυνησμένη μέρα του γυρισμού.

Η Ιωάννα περιμένε άνυπόμονα, ή μάνα με λαχιάρα.

(άκολουθεί)

Φίλιπος Καιροφύλας

ΔΗΛΩΣΙΣ

Πρός όσιν πάσης ένδεχομένης παραξηγήσεως, καθίσταται γνωστόν εις τους όπερ πεντακοσίους νέους συνδρομητάς της «Ηούς» ότι το πρώτον φύλλον θα το λάβωσι τον προσεχή Μάρτιον, που ή έκδοσίς μας θα είναι 15θήμερος, από τότε δε θα άρχεται και ή συνδρομή των.

Η Διεύθυνσις

ΝΕΚΡΟΛΟΥΟΥΔΑ

Δι' άνάμνησιν του φίλου μας Κώστα Μπράτη

Δύο κυπαρίσσια κι' ένας τάφος, ένας τάφος πλατύς που προξενεί το ρίγος στον κάθε διαβάτη, εκεί ήσαι θαμμένος φτωχέ μου φίλε μαζί με τον πατέρα σου άγκαλιασμένοι και πέραν της πρόστυχης ζωής μας.

Πόσες νύχτες δέν περάσαμε μαζί γύρω στην καλή συντροφιά μας· και πόσο ήσυχα διάβαινε τότε ή ζωή μας. Τώρα ποιός ήξευρε πώς θύμα θα γενής και σύ της άγριας και άπολίτιστης μακίας των δολοφόνων.

Μέσ' την άγκαλιά του πατέρα σου κοιμώσαι τώρα τον γλυκύν ύπνον της αιωνιότητας.

Πόσα δάκρυα δέν χύνουμε για σε που σε σκεπάζει τώρα το σκοτάδι τουθανάτου, θανάτου σκληρού και βάρβαρου που ή τύχη σου έπεφύλατε.

Κοιμήτου Κώστα μου μεσ' στο πλατειό το μαύρο σου μνήμα τον ύπνο τον γλυκό της αιών-

νιότητος. Κάθε διαβάτης που θα περνά θα θυμάται τον άδικο σκοτωμό σου, και μαζί μετά πολλά δάκρυά μας θα πέσει και αυτός δύο δάκρυα πόνου στην μαύρη πλάκα του τάφου σου.

Ποιός ξέρει ποσα όνειρα ν' απέκοιμησε ή πλάκα αυτή που τώρα κρατεί θαμμένο βραχίονά στην γη το κορμί σου! Και όμως όλα ό άνεμος τα παρέρσειρε και τα συνέτριψε μαζί με την ζωή σου και έμειναν τα έρείπια μιας ζωής γεμάτη έλπίδων για ένα μέλλον ευτυχισμένο.

Κοιμήσου φίλε μου δυστυχισμένε τον ύπνο τον γλυκό της αιωνιότητος. Τα δάκρυά μας άς είναι μελιστάλαγμα στην ψυχή σου που τόσο ήτο συνδεμένη με την μετάξινη κλωστή της αγάπης μας. «Πάρις»

Α π ώ λ ε ι α

Ο έν Τριπόλει έγκατεστημένος πρόσφυξ Πα- ναγιώτης Μαρκακόπουλος, διευθυντής μικρομα- γειρίου, άπώλεσε πρό όλίγου καιρού τον ένδε- καετή υιόν του Νικόλαον, άνάστημα της ήλι- κίας του και γενικόν όψιν μελαχρινού. Παρακα- λείται πώς όστις γνωρίζει τί σχετικόν να εί- δοποιήσῃ δι' επιστολής τόν δυστυχῆ πα- τέρα του.

Ο ΝΤ' ΑΝΟΥΝΤΖΙΟ

—Αί γαλικά έφημερίδες του τελευταίου ταχυδρομείου εις την στήλην των άστυνομι- κών των ειδήσεων γράφουν ότι ό Σαλβατιώρ Γαβριήλ Ντ' Ανούντζιο συνελήφθη επί αυτοφόρω κλέπτων ένα ζεύγος περιστερών.

Ο ένδοξος Ιταλός ποιητής είναι λοιπόν κλέπτης;

—Ίδού τί είχε συμβῆ. Ο ποιητής έχει έναν δμώνυμόν του, Ιταλόν και αυτόν αλλά διαμένοντα εις τό Παρίσι όπου ποζάρει πρό διαφόρων ζωγράφων επί άμοιβήν ως μον- δέλον. Αλλά τελευταίως αί εργασίαι του δέν επήγαιναν καλά και ό Γαβριήλ Ντ' Ανούν- τζιο (ό δμώνυμος του ποιητού) διαβαίνων πρό ενός μαγαζιού πουλερικών δέν αντίσχε- νεν εις τόν πειρασμόν της πείνης και εκλε- ψεν έν ζεύγος περιστεριών. Δυστυχώς εις άστυνομικός τόν είδε και τόν συνέλαβεν. Αλλ' εκείνος δέν ήθελε να οδηγηθῆ εις την φυλακήν.

—Μη με συλαμβάγετε... Είμε ό Γαβριήλ

Ντ' Ανούντζιο.

—Αλλά, και πάλιν δυστυχώς, ό άστυνο- μικός ιδέαν φιλολογίας δέν είχε και ό φέρων τή ένδοξον όνομα κλέπτης οδηγήθη εις την άστυνομίαν. Έξ' ου τό σκάνδαλον.

(Από την «Καθημερινή» των Αθηνών)

ΡΥΜΕΣ

I

Κρύβω βαθειά στα στήθη μου—δυό χρόνια πᾶνε τώρα— αγάπης φλόγα άσδυστη, άνείπωτη γλυκειά Με κάποια έλπίδα καρτερώ, πότε θέ ναρθ' ή ώρα ν' ανοίξω πειά τόν πόνο μου που κρύβω στην καρδιά.

II

Είμαι κρυφ' ή αγάπη μου μέσ' σ' τή σιωπή κλει- σμένη ---σε βλέπω και μαραίνουμαι. Λυώνω για μια ματιά— Μέσ' σ' της ψυχής μου τ' άδυτα, τα εάθ' είναι κρυμμένη κι' έχει τόν πόνο ή άμοιρη για μόνη συντροφιά.

III

Πεθαίνω για χατήρι σου μα δέν στο φανερώνω μ' άρέσει πᾶν' άπόκοσμα κρυφά να σ' αγαπώ Να σε λατρεύω μυστικά και να σε καμαρώνω Να μη τό ξέρησ' ούτε συ, κι' έγώ να μη σ'ιτί πώ.

IV

Ζήτη Κυρά, Βασίλισσα, ευτυχισμένη ζήτη ποτέ ή όύλια αγάπη μου άς μη φανερωθῆ Νεράιδα άπρογέννητη άπ' τή ζωή μου σδύσε τή κάθε έλπίδα κι' όνειρο, που έχω άς σδυσσεί. (Στά χείλη του θανάτου)

Ανθιμος, Ανατολίτης

Ξέναι δημοσιεύσεις

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Παραμονή Χριστογεννών. Χιόνι δυνατό πέφτει και σκεπάζει τή γη, ό αγέρας συρρίζει και ξεριζώνει τα δένδρα που μέσα στη νύχτα μοιάζουν σαν κάτασπρες νεράιδες. Σε μια άπόμωρη γωνιά του δάσους σε μια κάτασπρη καλόβια άπ' τό πυκνό χιόνι και σκοτεινή που μόνο τό κανόμι που κείει μπρός τόν Έστια- ρωμένο της δίδει λίγη ζωή, λίγο φώς που

γάνει να φαίνεται ποιό θλιμμένη μια κόρη δέκα όχτώ χρονών, στενάζει μέρες τόρα με μόνη συντροφιά της την παλιά της άνάμνη- σι. Απ' τα μάτια της περνούν μπροστά ο- λα τα περασμένα, ή γνωριμία της με κείνον, ή πρώτη και τελευταία συνάντησίς των ή τόσο ψυχρά, και στή θύμησι αυτή τα μάτια της βουρζώνουν. Με τα δύο της χέρια κρατά τό κεφάλι της και κλαίει. Ποιεί άφάνταστα μα τό πόνο της τόν έχει κρυφά άπ' τα μάτια του κόσμου, όλη την θαρρούν έντυχισμένη μ' αυτή έχει στα στήθη της άγιάτρευτο πό- νο. Ποιεί τρομερά και για να ξεχάση λίγο τό πόνο της βγάζει με χέρια τρεμουλιαστά ένα médailleon όλόχρυσο που μέσα του κρύβει κείνον που τόρα άλλη έχει στο μέρος που θάταν αυτή, κι' άλλη άκούει εκείνα που θά της έλεγε αυτός, την εικόνα κείνη που σ' αντίκρουμά της γινόταν έντυχισμένη. Για μια στιγμή ή φαντασία της πετά σε κείνον, κλείνει τα κουρασμένα μάτια της και τόν βλέπει όλοζώντανο κοντά της μα τ' όλό- χρυσό της όνειρο τόραξε κείνη τή στιγμή μια μακρινή καμπάνα που καλεί τούς Χρι- στιανούς στή γέννησι του Χριστού και θυ- μάται με πόνο τή μακρινή μέρα κείνη που γενν ήθησε κι' ή δική της αγάπη.

Θεσσαλονίκη 26 Νοεμβρίου 1925.

Μαρίκα Παλαζιάν

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Έλάβομεν τά κάτωθι Περιοδικά και Έφημε- ρίδας.

—«ΜΠΟΥΚΕΤΟ», ένα των καλλιτέων φιλο- λογικών περιοδικών της Ελλάδος, εκδίδεται ά- παξ της έβδομάδος έν Αθήναις με 20,000 φύ- λα τσιτακήν κυκλοφορίαν.

—«ΕΞΕΒΑΣΙΟΡ», ή μεγκλιτέρα εικονογραφη- μένη έφημερίς της Ελλάδος με ανεξάρτητον πα- ράρτημα του Συλλόγου Έλλ. Λογοτεχνίας και Καλλιτεχνίας.

—«ΜΕΛΙΣΣΑ», ώραία εικογενειακή έβδομα- διαία έπιθεώρησις.

—«ΥΓΕΙΑ», 15θήμερον εικονογραφημένον Πε- ριοδικόν όλην πλοσίαν καιείσ άκρον ένδιαφέρουσα.

—«ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ», μηνιαίον ώραί- ον μαθητικόν περιοδικόν, εκδίδεται έν Αθήναις

υπό την διεύθυνσιν ομάδος πρώην μαθητών του Λεοντείου Λυκείου.

—«ΖΩΗ», έβδομαδιαίον θρησκευτικόν περιο- δικόν εκδίδεται έν Αθήναις με κυκλοφορίαν εις όλην την Ελλάδα 25,000 φύλλων.

—«ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ», έβδομαδιαία πολιτική έπιστημονική και οικονομολογική έπιθεώρησις.

—«Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ», έφημερίς πολιτική οικονομολογική και των ειδήσεων. Έγκατεστάθη με τά νέα της ταχυπιστήρια εις την έδδν Σω- κράτους 57. Αθήναι.

—«ΚΥΚΛΑΔΙΚΟΝ ΒΗΜΑ», έφημερίς πολι- τική και οικονομική, εκδίδεται έν Αθήναις.

—«ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ», μηνιαίον εικονογραφημένον γεωργικόν περιοδικόν, εκδίδε- ται έν Αθήναις.

—«ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ», μηνιαίον θρησκευτικόν πε- ριοδικόν, εκδίδεται έν Αθήναις.

—«ΜΕΣΣΗΝΙΑΚΟΣ ΚΗΡΥΞ», καθημερινή έφημερίς Καλαμών.

—«ΕΛΗΑ», έβδομαδιαία πολιτική έφημερίς Αργοστολίου.

—«ΤΕΛΩΝΙΟΝ», έφημερίς των άπανταχού Κε- φαλήνων, εκδίδεται έν Αργοστολίω.

—«ΕΛΠΙΣ», δυσεβδομαδιαία πολιτική και φι- λολογική έφημερίς Κερκύρας.

—«ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ», μη- νιαίον περιοδικόν, όργανον του Συλλόγου των έν Ανατολή υπαλλήλων της εταιρείας Ησπερν, έν- δίδεται έν Σύμφ.

—«ΑΜΑΛΙΑΣ», έβδομαδιαία πολιτική έφημε- ρίς Αμαλιάδος.

—«ΩΡΑ», έφημερίς πολιτική εκδίδεται έν Κερκύρα.

—«ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ», μηνιαίον καλλιτεχνικόν περιοδικόν εκδίδεται έν Αθήναις υπό του κ. Δ. Καλογεροπούλου.

—«ΠΡΟΣΦΑΤΟΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ» κομψόν το- μίδιον έν 40 σελίδων εξέδόθη έν Αθήναις υπό της Έλληνικής Έταιρείας Αγοροπέλων.

—«ΝΕΑ ΚΟΡΙΝΘΟΣ», έφημερίς ανεξάρτη- το; έβδομαδιαία, εκδίδεται έν Κορίνθω.

—«ΕΡΕΥΝΑ», κοινωνιολογική έβδομαδιαία έφημερίς Αιγίου.

—«Η ΚΤΗΜΑΤΙΚΗ», 15θήμερος έφημερίς όργανον των κτηματιών Αργους όπου και εκδί- δεται.

—«ΝΙΚΗ», έβδομαδιαία πολιτική έφημερίς Κερκύρας.

—«ΔΩΡΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ». Υπό των άνωτέρω τίτλων εκδίδεται και' αυτά; ό πρώτος τόμος των άπάντων του Ζακυνθινού ποιητή Γιάν-

νη Τσακασιάνου, τοῦ ἀποθαναισθέντος με τούτῳ γνωστοῦς «Σπουργίτες» του. Ἐν ἀρχῇ τοῦ διβλίου προτάσσεται πρόλογος περὶ Τσακασιάνου τοῦ κ. Κωστή Παλαμά. Περιέχει δὲ καὶ τὴν τελευταίαν φωτογραφίαν τοῦ ποιητοῦ, βγαλμένη 3 μῆνες πρὸ τοῦ θανάτου του. Τὸ ἀνωτέρω ἔργον τοῦ γλυκοῦ Ζακυνθινοῦ τραγουδιστῆ Γιάννη Τσακασιάνου, συνιστᾷ θερμότερα ἢ «Ἡὼς» εἰς τοὺς ἀναγνώστῃς τῆς καὶ εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ Ζακυνθίους ἐκ τῶν ὁποίων οὐδεὶς πρέπει νὰ μείνῃ χωρὶς τὰ «Ἄπαντα» τοῦ ποιητοῦ μας. Κατάλογος συνδρομητῶν διὰ τὴν πόλιν μας καὶ τὰ χωρία εὐρίσκειται εἰς τὸ γραφεῖον μας. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τοῦ 1ου τόμου, τοῦ ἐποίου ἢ τιμὴ ὠρίσθη εἰς δραχ. 25 δύνανται νὰ περάσουν νὰ ἐγγραφοῦν καὶ νὰ καταβάλλωσιν τὸ ἀντίτιμον, τοῦ ὁποίου τὴν προκαταβολικὴν εἰσπραξὴν ἡ οἰκογένεια Τσακασιάνου ἀνέθεσεν εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς «Ἡὼς» κ. Α. Ι. Ζώνταν. Οἱ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἰδίως οἱ Ζακύνθιοι τῆς Ἀμερικῆς δύνανται νὰ ἀπευθυνθῶσιν δι' ἐπιστολῆς τῶν πρὸς τὸν κ. Γεώργιον Ι. Τσακασιάνον—ὁδὸς Ράλλη 32—Πειραιᾶ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Ἄνδρ. Βίτσον Πύργον, ἡ ἐξ 120 δραχμῶν ἐπιταγὴ ἐλήφθη ὡς εὐχαριστοῦμεν θερμότερα διὰ τοὺς 4 νέους συνδρομητὰς ποῦ μᾶς κάνατε.—κ. Ν. Λογοθέτην, Πύργον, ἡ ἐτήσια ἐλήφθη παρὰ τοῦ ἐνταῦθα υἱοῦ σας, εὐχαριστοῦμεν θερμότερα.—κ. Γ. Γαλιάνην Καβάλλα, ἐλήφθη ἡ συστημένη μετὰ τὰς 50 δραχμάς, ὡς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τοὺς ὑπὲρ τῆς «Ἡὼς» κόπου σας.—Φύλλα ἐστέλαμε καὶ εἰς τοὺς τέσσαρους νέους συνδρομητὰς.—Ἀποδεχόμεθα εὐχαρίστως τὴν πρότασιν τοῦ κ. Μίλωνος Ζωγράφου καὶ τὸν διορίζομε ἀντιπρόσωπον τῆς «Ἡὼς» εἰς Πράδι, ὡς μᾶς στήλη τὴν φωτογραφία του γιὰ τὸ δελτίον.—κ. Τάκην Ἀποστολόπουλον Ἀθήνας, ἐξάμηνος ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν.—κ. Ἄνδρ. Ξένον, Ἀθήνας. Δὲν συμφωνοῦμεν μετὰ τὴν κριτικὴν σας.—κ. Μάριον Κυπραῖδην Χάβαρι. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Θὰ δημοσιευθῆ μετὰ τὴν σειράν του τὸ ποιηματάκι σας.—*Me Tavoaridis 500 S. Habstesi Chicago.* Ἡ ἐκ 5 δολλαρίων συνδρομὴν σας ἐλήφθη θερμὰς εὐχαριστίας.—Εἰς τὸ ἀπὸ 23 Νοεμβρίου, ἐκ Ν. Ὑόρκης, γράμμασας θ' ἀπαντήσωμεν ταχικῶς, προκαταβολικῶς ὅμως ὡς διαβιβάζομεν τὰ θερμὰ μας συγχαρητήρια γιὰ τὸ ζῆλον ὑπὲρ τῆς

Ζακυνθοῦλας μας ἐπιφέροντας.—Δα Ναργαρίτα Βαρθάλη, διδασκάλισσα ἐνταῦθα. Παρὰ τοῦ κ. Κ. Ἀνδρεῶλα ἐπληρώθημεν, μαζὶ μετὰ τὴν δικήν του, καὶ τὴν δικήν σας ἐξάμηνον. Σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμότερα.—κ. Ν. Μαγκλάραν, Πύργον. Ἡ ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου ἐπιστολή σας ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν γιὰ τοὺς ἐξ συνδρομητὰς ποῦ μᾶς ἐκάματε, ὅταν λάβωμεν χορήματα θὰ σὰς στείλωμεν σχετικῶς ἀποδείξεις. Τὰ φύλλα ποῦ μᾶς ζητήσατε θὰ τὰ λάβετε ταχικῶς. καθυστερημένα ὅμως λίγῳ λόγῳ τῆς ἀνά τὴν Πελοπόννησον περιστάσεων τοῦ κ. Διευθυντοῦ τῆς «Ἡὼς» στείλατέ μας ἔσθ' ἐν νομίζετε πῶς εἶναι ἀνάγκη καὶ τὰς διευθύνσεις τῶν τελευταίων συνδρομητῶν οἱ ὁποῖοι θὰ πάρουν φύλλον ἀπὸ τὸν προσεχῆ Μάρτιον τῆς Δεκαπενθημέρου ἐκδόσεως.—κ. Εὐστ. Βόρην Ἀθήνας. Ἐλήφθησαν παρὰ τοῦ κ. Λεωντοῦ δραχ. 30 γιὰ συνδρομὴν σας ἀπὸ 1 Μαρτίου 25—28 Φεβρουαρίου 26 ὡς εὐχαριστοῦμεν. Εἰς τὸν αὐτόν ἀντιπρόσωπόν μας θὰ πληρώσετε μετὰ τὸν προσεχῆ Μάρτιον, συνδρομὴν τοῦ Β' ἔτους. Ἀγνὶς Ἑλένη Σαμάρα, Ἀθήνας, οἱ «χειμωνιάτικαι σταγασμοὶ» στὰ προσεχῆ, διότι ἐλήφθησαν πολὺ ἀργά, ἡ συνεργασία σας πολὺ μᾶς ἐνθουσιάζει καὶ σὰς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ σὰς θεωροῦμεν τακτικὴν συνεργάτριάν μας.—Εἰς τὸ προσεχῆ καὶ ἡ συνέχεια τῶν «Σημειωμάτων περὶ Φωσκόλου» τοῦ κ. Α. Ζώνη.—

— Διόρθωσις Παραρρημάτων τοῦ προηγουμένου τεύχους.

Ἐν σελ. 4 στίχ. 45, παραθέσατε πλησίον τῆς λέξεως γαλάζια, τὴν λέξιν μάτια.

Ἐν σελ. 105 στίχ. 21, γράφατε Π ὠ π ο υ ἀντὶ Τ ὠ π κ.

Ἐν σελ. 105 στίχ. 32, γράφατε Ἐ ν ν α τ ω θ ε ἀντὶ Ἐ ν ν ο ι σ ε.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΗΣ «ἩΩΣ»

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δημοσιεύσιν ἀφιερώσεις, κοινωνικὰ κ. τ. λ. εἰς τὴν «Ἡὼς» πρέπει νὰ συμπληρώσωσιν τέσσαρας δραχμάς τὸν στίχον. Ἐπίσης καὶ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δημοσιεύσωσιν μετὰ ψευδώνυμον τὰς καταχωρήσεις τῶν πρέπει ἀπαραίτητως νὰ ἐγκριθῆ πρῶτον τὸ ψευδώνυμόν των διὰ τὸ ὅποιον θὰ πληρώσωσιν 10 δραχμάς τὸ ἔτος.

Ἐπειδὴ τὸ γραφεῖόν μας κτεκλύσθη τελευταίως μετὰ ἔργα τῶν διαφόρων ἀγνωστων μας, τὰ ὅποια ἀπαιτοῦν μέρος ὁλόκληρον γιὰ νὰ διαβιβασθῶν, ἀναγκασόμεθα νὰ ὀρίσωμεν 5 δραχμάς διὰ κάθε ἀπρωτελόμενον ἔργον, ἄλλως δὲν θὰ λαμβάνετε ὑπ' ἄψιν.

Η Ω Σ

Όροι Συνδρομῶν

(Αἱ Συνδρομαὶ ἀπὸ πρώτης προσεχοῦς Μαρτίου)

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησίᾳ Δραχ. 60 Ἐτησίᾳ Φρ. Χρυσ. 60

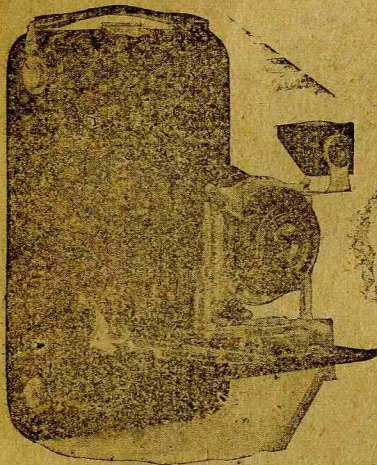
Ἐξάμηγος » 30 Ἀμερικῆς Δολλάρ. 6

Αἱ συνδρομαὶ προπληρώνονται

Πῶσα ἀποστολὴ χρημάτων καὶ ἐπιστολῶν
δέον ν' ἀπευθίνηται πρὸς τὸν κ. ΑΝΔΡΕΑΝ
ΙΩ. ΖΩΝΤΟΝ Διευθυντὴν Περιοδικοῦ «Ἡὼς»
Ζάκυνθον.

Γραφεῖον: Πλατεῖα Ἁγίου Νικολάου τῶν
Γερόντων.

Τὰ χειρόγραφα δημοσιεύμενα καὶ μὴ δὲν
ἐπιστρέφονται.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΙ!

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

& ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ

Προτιμᾶτε τὰ Παγκοσμίου φήμης Ἀμερικανικὰ
φωτογραφικὰ εἶδη τοῦ οἴκου

«ANSCO»

PHOTO PRODUCTS inc.

Binghamton N. Y. (U. S. A.)

Ἄριθ. 3 «Folding Ansco» Μὲ Νέον Universal Μοτέρ Δίρακι 7.10.0

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΠΑΡΘΑ, ἀπὸ Δραχ. 140 καὶ ἄνω. Μὲ τιμὰς ἀποκλειστικῶς τοῦ Ἐργοστασίου

EVCO (ΣΑΪΚΟ) Χάρτης Φωτογραφικὸς

«Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΥ»

Ὁ ἀνώτερος φωτογραφικὸς χάρτης καὶ Κάρτ Ποστάλ.

SPEEDEX-FILM ΤΑΧΥΒΟΛΟΣ ΦΙΛΜ

«ΤΟ ΦΙΛΜ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΦΩΣ»

Ἡ τελειότερα φιλμ τῆς ἐποχῆς μας. ΓΡΑΨΑΤΕ:

E. Z. ΚΑΛΟΓΕΡΑΤΟΣ

«ΑΝΣΚΟ-ΦΩΤΟ-ΙΟΝΙΟΝ»

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙ' ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ